

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 196. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122054624/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

„Ja, saadan til et lille Reb,“ foreslog Niels Juul, idet han hamrede med sin Lommekniv paa en usædvanlig haard Rugtvebak. „Det var, ligesom om man ikke kunde komme af Sted fra alt det Vrøvl der inde.“

„Lad Du kun være med at fire paa det Skøde; hører Du, Tordenskjold,“ raabte vor Chef. „Vi kommer saamænd hurtig nok af Sted, og kender jeg de Skyer ret, som staar der til Luvart bag Svanemøllen, saa faar vi mere end nok af Luft ud paa Aftenen.“

Det var, som om denne bestemte udtalte Profeti hjalp lidt paa Skibsmandskabets Humør. Frisk Luft, maaske Storm, det var noget, vi kunde bruge. Og oprigtig talt, naar man skal løbe væk, maa det dog helst ske under lidt usædvanlige Omstændigheder.

Maaske var det ogsaa paavirket af disse forbedrede Udsigter, at Niels Juul, som havde en stærk Stemme, gav sig til at synge en den Gang meget yndet Klasseviser om de forskellige Læreres Egenskaber, en Vise, som jeg nok tror, at Villemoes havde været den oprindelige Forfatter til, men som for Resten ligesom hint græske Skib i Tidens Løb var undergaaet saa mange Reparationer, at Ægtheden efterhaanden var bleven mere end omtvistelig.

Et Par af Versene rinder mig endnu i Hukommelsen.

Den græske Lærer er et Bæst,
Den tyske ikke bedre,
Hvad nytter alt, hvad vi har læst,
Naar vi en Gang,
Naar vi en Gang
Gaar bort til vore Fædre.

Som man vil se, et højt pudsigt Ræsonnement af Skoledrenge, der sahenbart ikke skulde give sig af med at tænke saa langt ind i Fremtiden.

Et andet af Versene er i en mere fornøjelig Tone. Da Niels Juul med sin stærke Stemme havde sunget det til Ende, forlangte vi det alle da capo, og enhver af os faldt nu i med, saa godt som vore Stemmemidler tillod os det. Verset lød saaledes:

Den danske Lærer han er rar,
Og nemt er ogsaa Sproget;
Han saa' os ryge en Cigar,
Men han holdt Mund,
Ja, han holdt Mund,
Og sagde ikke noget.

Denne vokale Del af Foriystelsen skulde maaske have været endnu en Stund, hvis ikke et uforudset Tilfælde var kommen baade Sangen

og vort Storsejl paa tværs. Vi havde nemlig alle, vor Chef iberegnet, deltaget saa udelukkende i Afsyngelsen af det sidste, meget yndede Vers, at ingen af os havde holdt saa godt Udkig, som det egentlig anstaar sig unge, dygtige Sømand.

Pludselig standsede Baadens Fart, vi faldt alle agter over paa Tofterne, og vi fornam en Lyd som den, der fremkommer, naar Kræmmeren river et Stykke Shirting itu.

„Hallelø, for Fanden,“ udbød fire ungdommelige Stemmer i et højt, samlet Kor.

„Hallelø, for Fanden,“ svarede der med en dyb, mandlig Stemme og paa bredt fynsk. „Hva' er I for Fyre, saadan som I styrer?“

Vi var bleven hængende paa Klyverbommen af en Svendborg-Jagt, som laa svajet op for sit Anker ud for den saakaldte Stubbegrund. Nokken af Klyverbommen havde faaet fat i vort Sejl oppe under Overliget. Det fynske Tømmer var det stærkeste; Overliget sprang, og vi drev med „bak“ Sejl ned paa Siden af Jagten.

Villemoes, der var den raskeste til Handling som til Svar, raabte øjeblikkelig i en for en Chef temmelig hidsig Tone op til Skipperen paa Dækket:

„Hvorfor prajer han os ikke, naar han ser, at vi ikke kan gaa klar af hans fordømte Klyverbom?“

Skipperen, en lille, undersætsig Fyr i høj Hat, blaa Vest og ulden Nattrøje, tog ganske rolig sin Pibe ud af Munden, kastede et uhyre overlegent Blik ned paa det samtlige Baadsmandskab og raabte derpaa ned i Kahytten: „Ole! Jens! kom her op, saa ska' I se nogle unge Københavnere, der vil rende os Skuden i Sænk!“

De nævnte Størrelser, Ole og Jens, dukkede ved dette Tilraab op paa Dækket, og under en Udveksling af sejge Skippervittigheder blev vi fire samtlige Søhelte fremviste i vor hjælpeløse Stilling for Ole og Jens, hvis snavsede Ansigter tog sig ganske barbariske ud under den Række af brede, fynske Grin, der ledsagede enhver af Skipperens Vittigheder.

„Laan os bare en Ende Kabelgarn,“ bad nu Villemoes i en lidt mere nedstemt Tone, imedens Lord Nelson knyttede Haanden, og Niels Juul anstrængte sig af alle Kræfter for med Baadshagen at „sætte fra“.

„Ja, nu ska' I faa Kabelgarn,“ fnisede Skipperen og gav Ole et Vink.

Vinket besvarede ved, at Ole greb en Pøs, som stod paa Dækket og styrkede dens Indhold ud over Baaden.

En Strøm af snavsset Vand, Kaalblade og Kartoffelskræller fordelte sig over vore Hoveder og ned ad vore Klæder. Dersom jeg ikke havde holdt paa Villemoes, havde han i sin øjeblikkelige Forbitrelse kylet Rorpinden efter Skipperen. Nu indskrænkede han sig til at udstøde de